

**Προσφυγή της 30ής Ιουλίου 2007 — Alcan France SAS κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**

(Υπόθεση T-288/07)

(2007/C 235/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Alcan France SAS (Παρίσι, Γαλλία) (εκπρόσωπος: Μ. Thill-Tayara, avocat)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής και να αποφανθεί ότι το επίμαχο μέτρο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση ή, επικουρικός, να αποφανθεί ότι οι αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της εύλογης προθεσμίας δεν επιτρέπουν την επιστροφή της ενίσχυσης·
- να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης που χαρακτηρίζει το επίμαχο μέτρο ως ενίσχυση·
- να ακυρώσει τα άρθρα 2 και 3 της προσβαλλόμενης απόφασης που χαρακτηρίζουν το μέτρο ως ενίσχυση μη συμβατή προς το κοινοτικό δίκαιο·
- να ακυρώσει τα άρθρα 4 έως 6 της προσβαλλόμενης απόφασης, με τα οποία διατάσσεται η επιστροφή της ενίσχυσης·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το Συμβούλιο, με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1997 που εξέδωσε κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 92/81/ΕΟΚ⁽¹⁾, επέτρεψε στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν εφεξής ή να συνεχίσουν να εφαρμόζουν επί ορισμένων πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται για ειδικούς σκοπούς διατάξεις με τις οποίες μειώνεται ο συντελεστής του ειδικού φόρου κατανάλωσης ή θεσπίζεται απαλλαγή από τους ισχύοντες ειδικούς φόρους κατανάλωσης. Το Συμβούλιο, με τέσσερις διαδοχικές αποφάσεις, παρέτεινε τη διάρκεια ισχύος της άδειας αυτής μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006. Επιτράπηκε στη Γαλλία να εφαρμόσει τις εν λόγω μειώσεις του συντελεστή ή φοροαπαλλαγές επί του αργού πετρελαίου που χρησιμοποιείται ως καύσιμο για την παραγωγή αργιλίου (αλουμίνας) στην περιοχή της Gardanne.

Η Επιτροπή, με έγγραφο της 30ής Δεκεμβρίου 2001, κοινοποίησε στη Γαλλία την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ όσον αφορά την απαλλαγή από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης επί των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται ως καύσιμο για την παραγωγή αργιλίου (αλουμίνας) στην περιοχή της Gardanne⁽²⁾. Η Επιτροπή, σε συνέχεια της διαδικασίας αυτής, εξέδωσε στις 7 Δεκεμβρίου 2005 την απόφαση 2006/323/ΕΚ θεωρώντας ότι οι απαλλαγές από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης επί των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται ως καύσιμο για την παραγωγή αργιλίου (αλουμίνας) στις περιοχές της Gardanne, του Shannon και της Σαρδηνίας που εφαρμόζονται αντίστοιχα από τη Γαλλία, την

Ιρλανδία και την Ιταλία, συνιστούν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ μη συμβατές εν μέρει προς την κοινή αγορά και διατάσσοντας, κατά συνέπεια, τα οικεία κράτη μέλη να ανακτήσουν τις εν λόγω ενισχύσεις⁽³⁾.

Η Επιτροπή αποφάσισε να επεκτείνει την τυπική διαδικασία εξέτασης της απαλλαγής από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης επί των αργών πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αργιλίου (αλουμίνας) στην περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 2004 εφεξής. Στις 7 Φεβρουαρίου 2007, αυτή εξέδωσε την απόφαση C(2007) 286 τελικό περί απαλλαγής από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης επί των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται ως καύσιμο για την παραγωγή αργιλίου (αλουμίνας) στις περιοχές της Gardanne, του Shannon και της Σαρδηνίας, ο οποίος επιβάλλεται αντίστοιχα από τη Γαλλία, την Ιρλανδία και την Ιταλία (Κρατικές ενισχύσεις C 78-79-80/2001). Πρόκειται για την προσβαλλόμενη με την υπό κρίση προσφυγή απόφαση.

Η προσφεύγουσα, προς στήριξη της προσφυγής της, προβάλλει την ακυρότητα της απόφασης για τυπικό ελάττωμα καθόσον η Γαλλία δεν κλήθηκε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της βάσει του άρθρου 88 ΕΚ, αφού η δεύτερη διαδικασία για τον μετά το 2004 χρόνο κινήθηκε, κατά την άποψή της, χωρίς να ληφθεί υπόψη η αιτιολογία της απόφασης της 7ης Δεκεμβρίου 2007.

Επί της ουσίας, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως.

Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι υφίσταται κρατική ενίσχυση κατά παράβαση των άρθρων 87 και 88 κατά το στάδιο τόσο του χαρακτηρισμού της ενίσχυσης όσο και της εξέτασης της συμβατότητάς της προς το κοινοτικό δίκαιο. Εξάλλου, στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση από την Επιτροπή του άρθρου 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 659/1999⁽⁴⁾ καθώς και σφάλματα κατά την εφαρμογή του κριτηρίου της επιλεκτικής μεταχείρισης της ενίσχυσης. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης είναι αντιφατική και ανεπαρκής κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η νομική βάση επί της οποίας στηρίχθηκε η Επιτροπή για να θεωρήσει την ενίσχυση ως μη συμβατή προς το κοινοτικό δίκαιο είναι εσφαλμένη, καθόσον, κατά την άποψή της, οι όροι εφαρμογής του κοινοτικού πλαισίου των κρατικών ενισχύσεων για την προστασία του περιβάλλοντος⁽⁵⁾ δεν πληρούνται.

Η προσφεύγουσα, με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προβάλλεται επικουρικός, ισχυρίζεται ότι η επιστροφή της ενίσχυσης που διατάσσει η Επιτροπή παραβιάζει τις αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.

⁽¹⁾ Οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 19ης Οκτωβρίου 1992 για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή.

⁽²⁾ Δημοσιεύτηκε στην ΕΕ C 30 της 2ας Φεβρουαρίου 2002.

⁽³⁾ Απόφαση C[2005] 4436 τελικό, κρατικές ενισχύσεις C 78-79-80/2001, ΕΕ 2006, L 119, σ. 12.

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου της 22ας Μαρτίου 1999 για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ, ΕΕ L 83, σ. 1.

⁽⁵⁾ Κοινοτικό πλαίσιο κρατικών ενισχύσεων για την προστασία του περιβάλλοντος, ΕΕ 2001 C, σ. 3.